

Arrest

nr. 210 525 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juni 2018 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 juni 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, verblijft sinds 2001 in België. Hij heeft nooit een verblijfsrecht voor meer dan drie maanden gehad.

Op 28 oktober 2009 wordt verzoeker door het hof van beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar en een terbeschikkingstelling van de regering gedurende vijf jaar wegens verkrachting van een kind onder de 14 jaar met verzwarende omstandigheid dat hij gezag heeft over het slachtoffer en dat hij de bloedverwant in opgaande lijn is van het slachtoffer, verkrachting van een minderjarige tussen de 14 en de 16 jaar, verkrachting van een minderjarige boven zestien jaar.

Op 9 december 2009 geeft de procureur des Konings het advies dat een verwijderingsmaatregel ten opzichte van verzoeker geboden is.

Op 3 maart 2010 worden de partner van verzoeker en hun vier kinderen, waarvan er op dat ogenblik nog drie minderjarig zijn, gemachtigd tot onbeperkt verblijf.

Op 4 april 2018 wordt verzoeker gehoord in de gevangenis.

Op 28 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 204 845 van 4 juni 2018 wordt de tenuitvoerlegging van deze beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geschorst. Op 7 juni 2018 wordt deze beslissing ingetrokken. Bij arrest van de Raad nr. 207 682 van 13 augustus 2018 wordt de bevolen schorsing opgeheven en wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 28 mei 2018 neemt de gemachtigde ten opzichte van verzoeker eveneens een inreisverbod. Deze beslissing wordt op 7 juni 2018 ingetrokken.

Op 14 juni 2018 wordt verzoeker opnieuw gehoord.

Op 14 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde ("Formulier AUE").

Bij arrest van de Raad nr. 205 430 van 18 juni 2018 wordt de tenuitvoerlegging van deze beslissing geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Verzoeker wordt vrijgesteld en er wordt hem een nieuwe termijn toegestaan om het grondgebied te verlaten van 19 juni 2018 tot 19 juli 2018.

Het beroep tot nietigverklaring tegen dit bevel van 14 juni 2018 wordt verworpen bij arrest van de Raad nr. 210 217 van 27 september 2018.

Op 14 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een inreisverbod van 15 jaar. Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

In uitvoering van de beslissing van H., M., attaché, De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Genomen op 14/06/2018

wordt aan de genaamde H. D. geboren te K. op (...) 1970, van Slovaakse nationaliteit, een inreisverbod met een duur van 15 jaar op het Belgisch grondgebied opgelegd.

De beslissing tot verwijdering van 14/06/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE WEIGERING:

Het inreisverbod wordt afgegeven met toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en op basis van de volgende feiten en/of vaststellingen:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980:

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige, actuele en werkelijke bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt.

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid - met geweld of bedreiging - op minderjarige jonger dan 16 jaar - aanranding van de eerbaarheid - met geweld of bedreiging - op minderjarige ouder dan 16 jaar - verkrachting - op minderjarige boven de 16 jaar - verkrachting op kind onder de 14 jaar - verkrachting op minderjarige boven de 14 jaar onder de 16 jaar - verkrachting verzwarende omstandigheden - als bloedverwant in opgaande lijn van het slachtoffer - aanranding van de eerbaarheid - verzwarende omstandigheden - bloedverwant in opgaande lijn, feiten waarvoor hij door het Hof van Beroep van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar + een ter beschikking stelling van de regering gedurende 5 jaar.

De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die veroordeeld werd voor bovengenoemde feiten, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Er wordt aan betrokkene om die reden dan ook geen termijn toegestaan om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Met het oog om zijn gerechtelijke antecedenten is het in het belang van de gemeenschap om hem te verwijderen. Elke Staat kan vrij bepalen welke vreemdelingen toegang hebben tot het grondgebied en op het grondgebied kunnen verblijven en welke vreemdelingen moeten worden verwijderd. (cf. E. VAN BOGAERT, Volkenrecht, Antwerpen, kluwer, 1982, 2012, 77). In de jurisprudentie herinnert het EHRM aan het feit dat de verdragsluitende Staten volgens een internationaal rechtsprincipe het recht hebben om te waken over de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen (cf. EHRM 6 december 2012, D.N.W./Zweden, § 34; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland, §54).

Uit het dossier van de betrokkene blijkt dat hij al op zijn minst sinds 2001 in het Rijk verblijft en dat hij geen recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van Europese burger.

De dienst heeft in haar beslissing, rekening gehouden met duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong:

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij minstens sinds 2001 in het Rijk verblijft (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 04.04.2018) en dat hij op 08.12.2005 een aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie. Op 07.05.2006 werd een beslissing van weigering van die aanvraag genomen. Deze beslissing tot weigering werd hem op 08.05.2006 betekend. Betrokkene heeft tegen deze beslissing een beroep ingediend, hetwelk op 18.12.2014 werd verworpen.

Betrokkene verklaart in zijn vragenlijst hoorplicht door hem ingevuld op datum van 04/04/2018 dat hij een partner en vier meerderjarige kinderen heeft die woonachtig zijn in België. Zij hebben recht op verblijf in België.

Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfsrecht in België heeft te hebben. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Tevens verklaart betrokkene neven en nichten te hebben die woonachtig zijn in België, alsook broer en zus in Engeland te hebben. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Bovendien het feit dat de neven en nichten van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8 §1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8 §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Het feit dat betrokkene naaste familieleden (een partner en vier kinderen) heeft die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast blijkt uit de aard en de ernst van de feiten dat het persoonlijke gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorplicht dat hij naar België kwam voor een beter leven voor zijn kinderen. Diezelfde kinderen werden echter jarenlang slachtoffer van hun eigen vader, feiten waarvoor betrokkene zoals reeds vermeld, veroordeeld werd. Het feit dat betrokkene zou verklaart hebben dat zijn partner en kinderen hem deze feiten zouden vergeven hebben, doet niets af aan het feit dat ze wel degelijk hebben plaatsgevonden. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene hier familieleden heeft, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Er wordt betrokkene tevens een inreisverbod van 15 jaar opgelegd, helemaal niet onredelijk gezien de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Het staat verzoeker trouwens vrij om een intrekking van dit inreisverbod aan te vragen. Het inreisverbod heeft geen scheiding van zijn gezinsleden te betekenen. Indien zijn gezinsleden dat wensen, kunnen zij steeds contact houden met betrokkene: zowel via de moderne communicatiemiddelen als via bezoeken aan zijn land van herkomst. Het staan hen namelijk vrij om heen en weer te reizen of betrokkene te volgen naar land van herkomst. Gezien betrokkene de afgelopen 9 jaar in de gevangenis doorbracht, was er ook in het verleden geen sprake van dagelijkse contacten. Gezien er nog contacten kunnen worden onderhouden ondanks het inreisverbod, is er dan ook geen sprake van een onmogelijk te herstellen nadeel.

Gezien het voorgaande wordt onderhavige verwijderingsbeslissing met respect voor art. 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht. Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familieleven erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is; er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde.

Betrokkene heeft ook verklaard medische problemen te hebben. Een evaluatie van de medische toestand van betrokkene werd uitgevoerd op 28/05/2018, er werd geen tegenindicatie vastgesteld om te reizen per vliegtuig.”

Op 27 augustus 2018 wordt verzoeker gehoord.

Op 27 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot intrekking verblijf, bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde (“Formulier AUE”).

Bij arrest van de Raad nr. 208 624 van 3 september 2018 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze beslissing verworpen. Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing is gekend onder het rolnummer 224 204.

Op 27 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuw inreisverbod van 15 jaar ten opzichte van verzoeker.

In september 2017 wordt verzoeker gerepatrieerd.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“MIDDEL: Schending artikel 44 nonies en artikel 45 in samenhang met art 45 VWEU en de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering der bestuurshandelingen en het beginsel van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel artikel 8 EVRM

Artikel 44 nonies Vw stelt: De minister of zijn gemachtigde kan de in artikelen 43 par. 1, eerste lid 2°, en 44 bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval. De duur van het inreisverbod mag 5 jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 45 VWEU stelt:

‘1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.

2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.

3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om,

- a) in te gaan op een feitelijk aanbod tot tewerkstelling;
- b) zich te dien einde vrij te verplaatsen binnen het grondgebied der lidstaten;
- c) in een der lidstaten te verblijven teneinde daar een beroep uit te oefenen overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke voor de tewerkstelling van nationale werknemers gelden;
- d) op het grondgebied van een lidstaat verblijf te houden, na er een betrekking te hebben vervuld, overeenkomstig de voorwaarden die zullen worden opgenomen in door de Commissie vast te stellen verordeningen.

4. De bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op de betrekkingen in overheidsdienst.'

Verzoeker is van oordeel dat hij zich onmiddellijk kan beroepen op deze verdragsbepaling. Er is immers een discretie mogelijk en de bepaling is zo klaar als een klont suiker.

Het zorgvuldigheidsbeginsel heeft tot doel dat de RVV kan nagaan of de overheid bij de beoordeling van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het gelijkheidsbeginsel is een algemeen principe dat iedere burger (wettelijk) gelijke rechten en een gelijke behandeling in gelijke gevallen toekent.

De materiële motiveringsplicht wil zeggen dat bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording vna de beslissing in aanmerking genomen kunnen worden.

Verzoeker zal in onderstaand betoog aantonen dat deze 4 zaken in de bestreden beslissing geschonden zijn.

1. De motiveringsplicht en artikel 44 nonies en artikel 45 Vw

a)

Verwerende partij heeft een inreisverbod opgelegd van maar liefst 15 jaar. Dit wil zeggen dat verzoeker pas terug toegelaten wordt in België indien hij de leeftijd van 63 jaar heeft bereikt.

Verwerende partij verantwoord zijn onredelijk hoog inreisverbod met het argument dat hij veroordeeld is geworden door het Hof van Beroep tot een gevangenisstraf van 4 jaar en 5 jaar TBR.

Verzoeker heeft het al gesteld in de inleiding dat hij dus einde straf heeft uitgezeten. Van strafuitvoering of vervroegde vrijlating tijdens de periode TBR was geen sprake gezien hij zich niet kon steunen op enig legaal verblijf. Derhalve werd dan maar beslist om verzoeker na zijn gevangenisstraf nogmaals 5 jaar langer op te sluiten. Het staat met een zekerheid grenzende waarschijnlijkheid vast mocht verzoeker een Belg geweest zijn, of een mondig persoon hij nooit 5 jaar lang na zijn gevangenisstraf in de gevangenis zou hebben verbleven.

Verzoeker heeft dus een hele lange straf uitgezeten.

Verwerende partij vergeet dat blijkbaar.

Bovendien stelt artikel 44 nonies dat er rekening dient gehouden te worden met alle omstandigheden van elk geval. Nergens blijkt uit de beslissing dat er rekening is gehouden met het feit dat verzoeker 9 jaar lang is opgesloten geweest. Dit wordt enkel en alleen vermeld dat het vonnis hem een gevangenisstraf heeft opgelegd van 4 jaar en 5 jaar TBR. Doch meer vermeld de beslissing hierover niet. Een motivering zoals in de bestreden beslissing: De dienst heeft in haar beslissing rekening gehouden met de uur van het verblijf van de buger van de Unie, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Verzoeker stelt vast dat hij nergens leest dat hij 63 jaar zal zijn alvorens hij mag terugkeren, dat nergens in de bestreden beslissing staat vermeld welke bindingen hij heeft met Slowakije nu hij sedert 2001 in het Rijk verblijft, welke zijn economische en sociale situatie is, welke de situatie is die hij heeft met zijn dochters en vrouw, ... Het bovenvermelde motief is enkel een overschijving van de wettelijke bepaling doch motiveert niet.

Er is duidelijk geen rekening gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval. Een schending van de motiveringsplicht staat derhalve vast.

b)

Artikel 44 nonies stelt dat er een inreisverbod van meer dan 5 jaar kan worden opgelegd indien de burger van de Unie een ernstige bedreiging is voor de openbare orde.

Verzoeker heeft de beslissing gelezen en herlezen. Doch verzoeker vindt geen enkel motief terug die aanduidt dat verzoeker een ernstige bedreiging is (op heden) voor de maatschappij.

Verwerende partij verwijst naar de vragenlijst doch daaruit volgt geen enkel motief waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker een ernstige bedreiging is op het ogenblik voor de openbare orde.

Verzoeker heeft 1 strafrechtelijke veroordeling. Hij is hiervoor gestraft en heeft boete gedaan.

Verzoeker verwijst tevens naar artikel 45 die expliciet stelt eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen. Het bedrag van de burger van de Unie moet

WERKELIJK, ACTUELE en VOLDOENDE ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker leest aldus geen enkel motief waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij nu -na 9 jaar gevangenisstraf - een werkelijke, actuele en voldoende bedreiging is voor het fundament van de samenleving. Artikel 45 gebruikt het woord fundament dit wil zeggen dat verzoeker een aanslag zou willen plegen tegen de democratische instellingen van het land. Dit is alhier helemaal niet aan de orde.

De beslissing motiveert: 'Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.'

Dit is geen deugdelijk motief. Verwerende partij stelt enkel en alleen dat hij een gevaar 'kan' betekenen maar motiveert dit niet. Uit de vragenlijst komt niet tot uiting dat verzoeker zijn driften bot zou vieren.

De vereiste van deugdelijke motieven houdt minstens in de motieven in hun feitelijk bestaan bewezen zijn. Deze zijn niet in hun feitelijk bestaan bewezen. De administratie concludeert maar bewijst niks.

Verzoeker toont dus duidelijk een gebrek aan in de motiveringsplicht.

Het middel is gegrond.

2. Het zorgvuldigheids, redelijkheids en gelijkheidsbeginsel

Net zoals het inreisverbod bij derdelanders stelt art 44 nonies expliciet dat verwerende partij rekening dient te houden met alle omstandigheden van elk geval, lees ook met de specifieke omstandigheden in elk geval.

Het huidig geval is wel heel specifiek.

Doch verwerende partij heeft daar blijkbaar niet naar gepeild. Verwerende partij verwijst naar de vragenlijst door hem ingevuld op 4 april 2018 waarbij hij stelt dat hij een vrouw en 4 kinderen heeft die woonachtig zijn in België.

Zijn vrouw (doch niet gehuwd: mevrouw I. B.) woont in Wakken. Zij kinderen hebben het ouderlijk nest verlaten. Doch het volledige gezin, zijn vrouw en kinderen, keken uit naar de datum eind mei 2018 (einde TBR). Verzoeker verwachtte zich in een bevel om het grondgebied te verlaten. Doch dit was niet zo'n een probleem. Men was al aan het kijken om ongeveer op het zelfde tijdstip aan te kopen in Bratislava om dan tezamen terug te keren per vliegtuig naar België waarbij verzoeker zich zou vestigen bij zijn vrouw I. B. Zij kinderen (de slachtoffers) zouden hem dan thuis in Wakken (adres van mevrouw I. B.) hem opwachten om hem te verwelkomen. Doch door huidige beslissing kan dit niet doorgaan want hij wordt voor maar liefst 15 jaar verbannen.

Verzoeker verwijst naar enkele verklaringen die ze in bijlage stoppen.

Uit deze verklaringen blijkt wel dat zijn slachtoffers de daden van hun vader hebben kunnen plaatsen. Zij hebben gedurende 9 jaar lang hun vader gaan bezoeken. Zelfs toen hun vader heel ver opgesloten zat in de gevangenis van Breda.

De vragenlijst van verwerende partij is veel te beperkt om te kunnen oordelen over 'alle' 'specifieke' omstandigheden eigen aan het geval. Bovendien is verzoeker helemaal niet mondig. Vandaar ook dat hun vestigingsaanvraag bij arrest nr. 10.236 dd 21 april 2008 en nr. 135.456 dd. 18 dec 2014 in zaal met rolnummer 20.972 werd verworpen. Naderhand heeft zijn vrouw tezamen met de kinderen dan toch een onbeperkt verblijf ontvangen van de verwerende partij.

Vererende partij heeft zich helemaal niet bekommerd, zelf geen onderzoek gedaan, hoe de slachtoffers tegen de zaak aan kijken. Hun vader is welkom. Verzoeker en zijn vrouw hebben zelfs trouwplannen.

Verwerende partij schrijft een halve bladzijde vol dat de inbreuken die verzoeker heeft gepleegd onaanvaardbaar zijn en dat de maatschappij beschermd dient te worden tegen personen die dergelijke feiten plegen zonder zich maar even te vergewissen van hoe de slachtoffers daar tegenover staan.

Indien men een inreisverbod wil opleggen van 15 jaar omwille van de ernst van feiten dan mag er toch verondersteld worden dat vererende partij een onderzoek doet naar het welzijn van de slachtoffers.

Impliceert het zorgvuldigheidsbeginsel niet dat verwerende partij, zeker zoals hier alwaar ze een discretionaire bevoegdheid heeft om een inreisverbod op te leggen van enkele jaren dat ze rekening houdt met deze specifieke zaken. Zeker nu het gezin, kinderen en vrouw steeds hun vader hebben gaan bezoeken? I. B. trouwplannen heeft, ...

Door het feit dat verzoeker niet mondig is en niet behoort tot de slimste personen heeft hij de vragen dan ook heel kort beantwoord zonder veel woorden.

Het geen rekening houden is een schending van het zorgvuldigheidbeginsel.

c) Artikel 8 EVRM en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij stelt dat er geen sprake kan zijn van toepassing van artikel 8 EVRM omdat er geen aanvraag tot gezinshereniging werd aangevraagd. Het feit is dat verzoeker en mevrouw I. B. nooit zijn gehuwd. Wel staat het vast dat zijn 4 kinderen kinderen zijn van hem en mevrouw B.

Verzoeker en zijn 'vrouw' werden door iedereen gezien als man en vrouw.

Er is dus wel een onredelijke inmenging in het privé-leven van verzoeker en zijn vrouw.

De beslissing zegt terecht dat ze mevrouw I. B. niet kunnen verplichten het grondgebied te verlaten.

Doch wil dan zeggen dat verwerende partij zomaar een inreisverbod kan opleggen van maar liefst 15 jaar waardoor verzoeker gescheiden wordt van zijn 'vrouw'.

Van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM is er aldus wel degelijk sprake.

Verzoeker kan dit aantonen om inderdaad te verwijzen naar het arrest van 18 dec 2014 nr. 135.456 in de zaak met rolnummer 20.972. De aanvraag tot vestiging (oude wetgeving) werd aangevraagd op beider namen.

Uit het administratief dossier blijkt maar over duidelijk dat verzoeker een 'vrouw' heeft en 4 bloedeigen kinderen met deze 'vrouw'.

Artikel 8 EVRM is een begrip dat ruim dit geïnterpreteerd te worden en is veel breder dan enkel gehuwde vrouw / man relatie. Daarom omvat artikel 8 EVRM ook de term privéleven.

Ook gedurende de 9 jaar in gevangenschap zijn beider elkaar blijven beschouwen als elkaars partner, hebben de kinderen hun vader blijven zien als hun vader.

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 EVRM wel gelijk aannemelijk.

Een inreisverbod van 15 jaar is dan ook totaal onredelijk en is ingegeven doordat verwerende partij zich niet heeft bekommert met alle en de specifieke omstandigheden eigen aan huidige casu.

Het middel is gegrond

d) artikel 45 VWEU

Verzoeker heeft dit artikel hierboven geciteerd.

De vraag dit zich stelt is of het inreisverbod wel in overeenstemming is met artikel 45 VWEU. Artikel 45 stelt dat verzoeker is vrij mag begeven in de volledige Europese ruimte en afschaffing van alle vormen van discriminatie op grond van nationaliteit.

Doch behoudens gevallen van openbare orde.

Het is vaste rechtspraak dat beperkingen van het vrij bewegen op grond van de openbare orde heel beperkend dient te worden geïnterpreteerd. Vandaar ook dat artikel 45 (van toepassing voor een bevel doch ook en temeer voor een inreisverbod) expliciet stelt dat een strafrechtelijke veroordeling geen reden kan zijn voor een dergelijke beslissing.

Zoals hierboven gesteld die verzoeker 'werkelijk', 'actuele' en 'voldoende ernstige' bedreiging vormen voor een 'fundamenteel' belang van de samenleving.

Verzoeker heeft in het punt hierboven al aangetoond dat verzoeker faalt om de 4 woorden aannemelijk te maken. Nergens wordt gemotiveerd dat hij actueel en werkelijk nog een bedreiging vormt en dan dient die bedreiging fundamenteel te zijn (aanslag om 's lands democratische instellingen of koning).

Blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij rekening houdt met huidig gedrag

van verzoeker. Verzoeker leest dit nergens in de beslissing. De vragenlijst biedt daar geen zicht op. Het gewoon stellen zonder te beweren in onvoldoende.

Artikel 45 VWEU is een heilig principe en alle beperkingen dienen met de nodige omzichtigheid te worden toegepast.

Een schending van artikel 45 VWEU maakt verzoeker aannemelijk

Het middel is gegrond.

e) het gelijkheidsbeginsel

Verzoeker heeft het moeilijk met de bestreden beslissing.

Ondanks het feit dat hij Europees burger is wordt hij dubbel gestraft als een Belgische onderdaan. Hij wordt gestraft dat hij het grondgebied van België niet meer binnen mag.

Mocht verzoeker een Belgische onderdaan zijn, zou hij nooit van het Belgisch grondgebied verwijderd kunnen worden.

Bovendien stelt verzoeker vast dat het niet uit het administratief dossier blijkt of een Belg in Slowakije die dezelfde feiten zou plegen een inreisverbod kan krijgen. Het is aan de verwerende partij om dit minstens aan te tonen en te onderzoeken.

Verzoeker wenst in dit verband te verwijzen naar het oude arrest van het Hof van Justitie dd. 18 mei 1982 *Rezguia Adoui vs Belgisch Staat en Stad LUIK*. Het hof heeft in deze zaak het volgende beslist: A member state may not, by virtue of the reservation relating of public policy contained in art 48 and 56 of the Treaty, expel a national of another Member State from its territory or refuse him acces to its territory by reason of conduct which, when attributalbel to the former State's own nationals, does not give rise to repressive measures or other genuine and effectieve measures intended to combat such conduct.

Verzoeker wordt aldus om een andere wijze en dus strenger gestraft door het inreisverbod dan een Belg. Een discriminatie op basis van nationaliteit wordt aldus vastgesteld en is in strijd met artikel 45 VWEU en is een schending van het gelijkheidsbeginsel. Het middel is derhalve gegrond.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 44nonies en art. 45 van de Vreemdelingenwet;*
- art. 45 VWEU;*
- art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel;*
- het gelijkheidsbeginsel;*
- art. 8 EVRM.*

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies) nam en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Dit onderdeel van het enig middel van verzoekende partij is onontvankelijk.

In zijn eerste onderdeel meent verzoekende partij dat bij het nemen van de beslissing houdende het inreisverbod, geen rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de zaak. Verzoekende partij houdt voor dat hij zijn straf volledig heeft uitgezeten.

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen wordt naar art. 44nonies van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval.

De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 14.06.2018 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering ten aanzien van verzoekende partij.

Terwijl in de bestreden beslissing tevens uitdrukkelijk wordt gemotiveerd waarom verzoeker een ernstige, actuele en werkelijke bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid:

“Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid - met geweld of bedreiging — op minderjarige jonger dan 16 jaar— aanranding van de eerbaarheid — niet geweld of bedreiging - op minderjarige ouder dan 16 jaar — verkrachting — op minderjarige boven de 16 jaar — verkrachting op kind onder de 14 jaar— verkrachting op minderjarige boven de 14 jaar onder de 16 jaar — verkrachting verzwarende omstandigheden — als bloedverwant in opgaande lijn van het slachtoffer — aanranding van de eerbaarheid — verzwarende omstandigheden - bloedverwant in opgaande lijn, feiten waarvoor hij door het hof van Beroep van Brussel werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 4 jaar + een ter beschikking stelling van de regering gedurende 5 jaar.

De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokkene, die veroordeeld werd voor bovengenoemde feiten, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. Er wordt aan betrokkene om die reden dan ook geen termijn toegestaan om het grondgebied van liet Rijk te verlaten.”

Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het hem niet duidelijk is waarom besloten wordt dat hij een actuele, ernstige bedreiging vormt voor de maatschappij.

Verzoekende partij meent evenwel dat een loutere verwijzing naar eerdere strafrechtelijke veroordelingen niet zou volstaan, nu dit niet aantoont dat hij nog steeds een bedreiging vormt voor de samenleving.

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing ontegensprekelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich op het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij heeft gesteund om te besluiten dat hem een inreisverbod van 15 jaar opgelegd diende te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft immers verwezen naar het feit dat verzoekende partij zijn straf pas eind mei had uitgezeten, heeft uitgelegd welke feiten werden gepleegd, heeft benadrukt dat de feiten gepleegd werden ten aanzien van minderjarigen en dat bijzonder zware criminele straffen werden opgelegd...

Bovendien beperkt de bestreden beslissing zich niet tot een loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling. De beslissing steunt zich op het persoonlijk gedrag van verzoekende partij, waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht oordeelde dat deze “in strijd [is] met de zeden en gewoonten van onze bevolking”.

Verzoekende partij maakt een schending van art. 45 van de Vreemdelingenwet aldus niet aannemelijk. Dat verzoekende partij zijn straf volledig heeft uitgezeten, is niet van aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht de nadruk gelegd op de maatschappelijke impact van de feiten en de ernst van de feiten.

Gelet op de bovenvermelde motieven kan verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met de specifieke situatie waarin verzoekende partij zich bevindt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveerde onder meer dat verzoekende partij sinds 2001 zonder enig verblijfsrecht in België verblijft. Hoewel verzoeker op 08.12.2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf als EU-burger indiende, werd deze geweigerd. Een hoger beroep tegen deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Uit het administratief dossier blijken geen elementen die wijzen op een tewerkstelling van verzoekende partij, dan wel aantonen dat verzoeker op een bijzondere wijze geïntegreerd is in België

Bovendien stelde de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie vast dat er bij een medische evaluatie dd. 28.05.2018 geen problemen werden vastgesteld.

Wat betreft de binding met Slovakije, volstaat het te verwijzen naar de geboortedatum van verzoekende partij. Hij heeft het grootste deel van zijn leven in zijn land van herkomst doorgebracht. Bovendien bracht hij het grootste deel van zijn verblijf in België door in de gevangenis. Van een binding met België kan bezwaarlijk sprake zijn.

Verzoekende partij legt hiervoor geen enkel dienstig stuk voor, doch beperkt zich tot loutere beweringen. In de bestreden beslissing wordt bovendien uitvoerig ingegaan op de relatie die verzoekende partij heeft met zijn partner en kinderen.

Om die reden maakt verzoekende partij in zijn derde onderdeel de schending van art. 8 EVRM niet aannemelijk.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In de eerste plaats dient verwerende partij een beschermenswaardige relatie aan te tonen.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

In de eerste plaats verwijst verzoeker naar zijn relatie met mevr. I. B.

Verweerder stelt evenwel vast dat geen enkel bewijs voorligt omtrent een daadwerkelijk gevoerd gezinsleven.

Verweerder herhaalt dat verzoekende partij de laatste 9 jaar in de gevangenis doorbracht.

Bovendien is verzoeker niet getrouwd met mevr. B.

Terwijl verzoekende partij ook – zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing heeft aangestipt – nooit een aanvraag tot gezinshereniging in functie van mevr. B. heeft ingediend, en dit hoewel verzoekende partij beweert al jarenlang een relatie met haar te hebben.

Verweerder besluit dat in geen geval is aangetoond dat de relatie met mevr. B. voldoende hecht is om te kunnen worden beschouwd als een beschermenswaardige relatie in de zin van art. 8 EVRM.

Dat verzoekende partij zich bij zijn arrestatie in de woning van mevr. B. bevond, doet geen afbreuk aan het voorgaande, nu een loutere samenwoning geen bewijs vormt van een duurzame relatie.

Zie hiervoor:

"De Raad stelt vast dat prima facie verzoekster geen duidelijke elementen of stukken aanbrengt die van aard zijn deze weerhouden contra-indicatie alsnog te kunnen weerleggen. Het louter wijzen op een samenwoning kan in dit verband niet volstaan. Zij brengt op geen enkele wijze concrete elementen of stukken aan die wijzen op enige stabiele en duurzame relatie en die het bestuur ten onrechte niet in rekening zou hebben gebracht of waaromtrent ten onrechte geen verder onderzoek zou zijn gebeurd." (R.v.V. nr. 190.549 dd. 09.08.2017)

Vervolgens verwijst verzoekende partij naar zijn 4 kinderen.

Verweerder stelt evenwel vast dat door verzoekende partij andermaal geen enkel bewijs wordt aangebracht dat wijst op het bestaan van een affectieve band met zijn kinderen, die allen meerderjarig zijn. Bovendien geeft verzoekende partij zelf aan dat zijn kinderen niet meer bij hem wonen.

Hoewel het gezinsleven van ouders en hun minderjarige kinderen wordt verondersteld, kan, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, Asylum and the European Convention on Human Rights, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen ouders en hun meerderjarige kinderen gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Immers, "er wordt aangenomen dat in de relatie tussen een ouder en een meerderjarig kind het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden" (R.v.V. nr. 66 750 van 19 september 2011, www.rvv-ccce.be).

In casu stelt verweerder vast dat verzoekende partij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf voor feiten die hij tegen zijn kinderen gepleegd heeft. Na een verblijf van 9 jaar in de gevangenis was er dan ook amper gelegenheid voor verzoeker om de relatie met zijn kinderen te herstellen.

Er zijn bijgevolg geen indicaties die een gezinsband aantonen, zodat verzoeker geenszins heeft aangetoond dat de band die hij zou hebben met zijn meerderjarige kinderen er één is die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Een gezamenlijk adres op zich volstaat niet als bewijs van een gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM. Minstens dient te worden vastgesteld dat door verzoekende partij geen bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond.

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Waar verzoekende partij nog voorhoudt dat de bestreden beslissing een onredelijke inmenging van zijn privéleven inhoudt, laat verweerder gelden dat er in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

De bestreden beslissing betreft immers geen weigering van een voortgezet verblijf.

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald, werd op 07.05.2006 een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van EU-burger geweigerd. Ook het beroep dat verzoekende partij tegen deze beslissing instelde werd verworpen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In het kader van de 'fair balance'-toets laat verweerder vooreerst gelden dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde. Bewijs hiervan vormt het gegeven dat verzoekende partij reeds veroordeeld werd voor ernstige feiten (aanranding en verkrachting), gepleegd jegens zijn kinderen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie besloot dat de houding van verzoekende partij in strijd is met de zeden en gewoonten van de bevolking

Zie:

"Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven op haar grondgebied te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets [...] Bovendien wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat de verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen en dat er, gelet op het gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden een ernstig en actueel gevaar bestaat voor een nieuwe schending van de openbare orde zodat dit gevaar voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan verzoekers gezinsleven met zijn twee minderjarige kinderen. [...] Het blijkt dan ook dat de verweerder is overgegaan tot de hiervoor besproken "fair balance"-toetsing." (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Verweerder herhaalt dat verzoekende partij de laatste 9 jaar heeft doorgebracht in de gevangenis, voor feiten gepleegd jegens zijn kinderen.

Het contact tussen verzoekende partij en zijn vrouw en kinderen was gedurende 9 jaren beperkt tot bezoeken in de gevangenis.

Op basis van deze vaststellingen was het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie om te oordelen dat verzoeker contact kan houden via moderne communicatiemiddelen, dan wel via bezoeken door de familieleden in het land van herkomst.

Zie ook:

"In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij 'inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont', doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders.

(...)

De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de

scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100) (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

En ook:

“Voorts werpt de verzoeker in het eerste middelonderdeel op dat de overweging in de bestreden beslissing dat hij “via de zogenaamde ‘sociale media’ tijdens zijn afwezigheid contact kan houden met zijn kind” bezwaarlijk kan gelden ten aanzien van zijn kind, dat pas in april 2017 naar de kleuterschool zal gaan. Hij stelt dat het “moeilijk (valt) in te zien op welke wijze via de zogenaamde ‘sociale media’ nuttige en waardevolle contacten kunnen worden onderhouden met een dergelijk jong kind”. Met een dergelijk algemeen betoog maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt overwogen dat er “in deze tijden (...) bovendien afdoende mogelijkheden (zijn) om via sociale media contact te houden tijdens de afwezigheid van meneer”. Hij brengt geen enkel gegeven aan waaruit zou blijken dat hij en zijn kind elkaar (met behulp van zijn partner) via sociale media niet zouden kunnen horen of zien of waaruit blijkt dat dergelijke contacten voor (één van) beiden niet nuttig of waardevol zouden zijn.” (RvV nr. 185.738 dd. 21.04.2017)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Verweerder besluit dat een schending van art. 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt wordt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het redelijkheidsbeginsel en wordt aangetoond.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft wel degelijk onderzoek gedaan, rekening houdend met de specifieke elementen in huidig dossier.

De beweringen van verzoekende partij, dat de kinderen hem vergeven hebben, is niet van aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen.

Bovendien merkt verweerder op dat de stellingen van verzoekende partij, dat een trouw met mevr. B. nakend is, dat de kinderen hem thuis zouden opwachten, zijn louter hypothetisch. Verzoekende partij legt hierover geen enkel dienstig stuk voor.

Gelet op het feit dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere hypothetische beweringen, kan hij niet ernstig beweren dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden heeft door hiermee geen rekening te houden.

De beweringen van verzoekende partij zijn niet ernstig.

Verweerder herhaalt tot slot nog dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de verzoekende partij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Gelet op alle voorhanden zijnde elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een termijn van 15 jaar ook proportioneel bevonden.

In een vierde onderdeel beroept verzoekende partij zich op een schending van art. 45 VWEU, nu hij door de bestreden beslissing de toegang ontzegd wordt een deel van het grondgebied van de EU te betreden.

Verweerder laat gelden dat dit artikel betrekking heeft op het vrij verkeer van werknemers. Verweerder ziet niet in hoe verzoekende partij zich dienstig op dit artikel kan beroepen, nu er in casu geen sprake is van een EU-burger/werknemer die in België verblijf aanvraagt.

Integendeel, huidige bestreden beslissing is een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie heeft geen oordeel geveld over het al dan niet toekennen van een verblijfsrecht aan verzoekende partij. Verweerder verwijst nog naar arrest 148.637 dd. 26.06.2015 van Uw Raad, waarin dit duidelijk bevestigd wordt:

“De verzoekende partij geeft correct aan dat het in artikel 45 van het VWEU vervatte vrije verkeer van werknemers tevens impliceert dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997).

De verzoekende partij lijkt echter te menen dat een Unieburger altijd ongelimiteerd kan genieten van het vrij verkeer van personen en werkzoekenden binnen de Europese Unie. De Raad stipt aan dat het recht van staatsburgers van een lidstaat om te verblijven op het grondgebied van een andere lidstaat zonder aldaar betaald of onbetaald werk te verrichten, niet onvoorwaardelijk is.”

Art. 45 VWEU is dan ook niet van toepassing op huidige bestreden beslissing, zodat verzoekende partij er niet ernstig naar kan verwijzen.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat art. 45 VWEU een bepaling is van het Unierecht. Terwijl het Unierecht zelf toelaat dat er beperkingen worden opgelegd, zoals verzoekende partij zelf aangeeft. Het is in casu niet aangetoond dat de beperking kennelijk onredelijk zou zijn, gelet op de vaststellingen die de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing heeft gedaan.

Supra werd reeds uitvoerig ingegaan op het feit dat verzoekende partij wel degelijk een werkelijk, actueel en ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt.

In een vijfde onderdeel beroept verzoekende partij zich tot slot op het gelijkheidsbeginsel. Als hij een Belgische onderdaan zou zijn, zou hem immers geen inreisverbod opgelegd worden.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten er zich overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Uiteraard verschilt de situatie van een Belgische onderdaan met die van verzoekende partij. Beide situaties zijn niet vergelijkbaar. Verzoekende partij kan bijgevolg geen schending van het gelijkheidsbeginsel aantonen.

Zie:

“Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld.”

(R.v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011)

Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar een arrest van het Hof van Justitie dd. 18.05.1982, maar zoals verzoekende partij waarschijnlijk zelf zal kunnen vaststellen, is dit arrest in casu niet van toepassing. In casu staat immers vast dat verzoekende partij reeds strafrechtelijk veroordeeld is voor feiten, gepleegd jegens zijn eigen kinderen, en dat hij op heden nog steeds een werkelijk en actueel gevaar vormt voor de openbare orde.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een inreisverbod van 15 jaar diende te worden afgeleverd.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat verzoeker een ernstige, actuele en werkelijke bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht in samenhang met de artikelen 44*nonies* en 45 van de vreemdelingenwet en van artikel 45 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU).

Artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen koppelen aan een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk, waarvan de duur door hem wordt vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden van elk geval. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Artikel 45, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen."

Artikel 45 van het VWEU luidt als volgt:

“1. Het verkeer van werknemers binnen de Unie is vrij.

2. Dit houdt de afschaffing in van elke discriminatie op grond van de nationaliteit tussen de werknemers der lidstaten, wat betreft de werkgelegenheid, de beloning en de overige arbeidsvoorwaarden.

3. Het houdt behoudens de uit hoofde van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid gerechtvaardigde beperkingen het recht in om,

a) in te gaan op een feitelijk aanbod tot tewerkstelling;

b) zich te dien einde vrij te verplaatsen binnen het grondgebied der lidstaten;

c) in een der lidstaten te verblijven teneinde daar een beroep uit te oefenen overeenkomstig de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen welke voor de tewerkstelling van nationale werknemers gelden;

d) op het grondgebied van een lidstaat verblijf te houden, na er een betrekking te hebben vervuld, overeenkomstig de voorwaarden die zullen worden opgenomen in door de Commissie vast te stellen verordeningen.

4. De bepalingen van dit artikel zijn niet van toepassing op de betrekkingen in overheidsdienst.”

Verzoeker voert aan dat hij zich rechtstreeks kan beroepen op artikel 45 van het VWEU. Hij voert aan dat artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet een duur voorziet van vijf jaar, weliswaar met uitzonderingen, maar dat vijftien jaar onredelijk hoog is. In de bestreden beslissing wordt inzake de termijn van vijftien jaar gemotiveerd dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vier jaar en een ter beschikking stelling van de regering van vijf jaar, wat inhield dat hij vijf bijkomende jaren werd opgesloten. Verzoeker wijst erop dat de verwerende partij lijkt te vergeten dat hij zijn straf heeft uitgezeten. Artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet stelt nochtans dat rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden van elk geval, *in casu* blijkt niet dat met de opsluiting van negen jaar rekening werd gehouden. Verzoeker wijst erop dat in de bestreden beslissing op theoretische wijze wordt uiteengezet waarmee rekening moet worden gehouden, maar dat hij nergens kan lezen dat rekening werd gehouden met de straf van negen jaar, met het feit dat hij 63 jaar oud zal zijn vooraleer hij kan terugkeren naar België, welke bindingen hij nog heeft met Slowakije nu hij reeds sinds 2001 in België verblijft, wat zijn economische en sociale situatie is, wat de situatie is die hij heeft met zijn dochters en vrouw en concludeert dat geen rekening werd gehouden met alle omstandigheden eigen aan het geval. Verzoeker wijst er tevens op dat hij inzake artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet geen enkel motief terugvindt waaruit kan worden afgeleid dat hij op heden een ernstige bedreiging is voor de maatschappij. Dit blijkt niet uit de vragenlijst waarnaar verwezen wordt. Verzoeker wijst erop dat hij één strafrechtelijke veroordeling heeft gekregen, dat hij gestraft is en boete heeft gedaan.

Verzoeker wijst op artikel 45 van de vreemdelingenwet dat stelt dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden zijn en dat het gedrag van de burger van de Unie een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging moet zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker stelt dat hij hierover geen enkel motief leest. Hij heeft zijn gevangenisstraf van negen jaar volledig uitgezeten. Het motief van de bestreden beslissing *‘Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.’* acht verzoeker niet deugdelijk: er wordt niet gemotiveerd waarom hij een gevaar “kan” betekenen en uit de vragenlijst komt niet tot uiting dat verzoeker zijn driften zou botvieren.

3.3.2.1. Er wordt eerst ingegaan op de aangevoerde schending van artikel 45 van de vreemdelingenwet en artikel 45 van het VWEU. Ook al impliceert het in artikel 45 van het VWEU vervatte vrije verkeer van werknemers eveneens dat de onderdanen van de lidstaten het recht hebben om zich binnen het grondgebied van de andere lidstaten vrij te verplaatsen en daar te verblijven teneinde er werk te zoeken (HvJ C-292/89, Antonissen, 26 februari 1991; HvJ C-344/95, Commissie v. België, 20 februari 1997), lijkt verzoeker te menen dat een Unieburger altijd ongelimiteerd kan genieten van het vrij verkeer van personen en werkzoekenden binnen de Europese Unie. De Raad stipt aan dat het recht van staatsburgers van een lidstaat om te verblijven op het grondgebied van een andere lidstaat, niet onvoorwaardelijk is. Volgens artikel 21, lid 1 van het VWEU komt het recht op het grondgebied van de lidstaten te verblijven slechts aan iedere burger van de Unie toe onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij het Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld (zie in die zin HvJ 7 september 2004, C-456/05, Trojani, punten 31 en 32; HvJ 19 oktober 2004, C-200/02 Zhu en Chen, Jurispr. blz. I-9925, punt 26, en HvJ 11 december 2007, C-291/05, Eind, Jurispr. blz. I-10719, punt 28).

Een van die beperkingen blijkt uit artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. [...]

4. [...].”

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn werd omgezet in artikel 45 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 45 van de vreemdelingenwet kan verzoeker gevolgd worden waar hij aanvoert dat moet aangetoond zijn dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging moet vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.

In dit verband wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet beperkt tot de verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker. Vooreerst wordt opgemerkt dat deze enige strafrechtelijke veroordeling onmiskenbaar een bijzonder zware veroordeling betrof tot vier jaar gevangenisstraf en vijf jaar ter beschikking stelling van de regering, voor bijzonder zware feiten van seksueel misbruik van de eigen dochters en dit gedurende jaren, zoals in de bestreden beslissing wordt vermeld: verzoeker heeft zich schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid -met geweld of bedreiging- op een minderjarige jonger dan 16 jaar, aanranding van de eerbaarheid -met geweld of bedreiging- op een minderjarige ouder dan 16 jaar, verkrachting op een minderjarige boven de 16 jaar, verkrachting op een kind onder de 14 jaar, verkrachting op een minderjarige boven de 14 jaar onder de 16 jaar, verkrachting met verzwarende omstandigheden -als bloedverwant in opgaande lijn van het slachtoffer-, aanranding van de eerbaarheid -verzwarende omstandigheden- bloedverwant in opgaande lijn. Het is dan ook geheel ongepast om te spreken van “*slechts*” een veroordeling. Het feit dat artikel 45 van de vreemdelingenwet de term “veroordelingen” in het meervoud gebruikt, moet in die zin gelezen worden dat een strafrechtelijk verleden op zich niet voldoende is voor de bestreden beslissing, maar dat er eveneens sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Uit het arrest van het hof van beroep, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat het hof het bewezen achtte dat verzoeker zijn dochter H.A. gedurende jaren heeft verkracht met behulp van geweld gepleegd op de persoon van een kind dat de volle leeftijd van 14 jaar niet had bereikt met de omstandigheid dat de schuldige een bloedverwant in opgaande lijn is, nl. de vader. Ook werd diezelfde dochter gedurende jaren aangerand in de eerbaarheid als minderjarige toen ze nog geen volle 16 jaar oud was door haar vader, zijnde verzoeker. Verzoeker kreeg een gevangenisstraf voor deze feiten, die ook blijken gepleegd te zijn op een andere dochter van hem, namelijk H.S., toen deze minderjarig was. Daarnaast kreeg verzoeker gedurende vijf jaar het verbod deel te nemen aan onderwijs in een openbare of particuliere instelling die minderjarigen opvangt, het verbod deel uit te maken van elke rechtspersoon of feitelijke vereniging waarvan de activiteit in hoofdzaak op minderjarigen is gericht en het verbod een activiteit toegewezen te krijgen die hem in een vertrouwens- of gezagsrelatie tegenover minderjarigen plaatst. Hij werd eveneens voor 10 jaar ontzet uit zijn rechten voorzien in artikel 31 van het Strafwetboek.

De gemachtigde van de staatssecretaris kon in de bestreden beslissing terecht verwijzen naar het feit dat het gedrag van verzoeker “*die veroordeeld werd voor bovengenoemde feiten, een gevaar voor de*

samenleving vormt”, dat zijn houding die uit deze feiten blijkt “in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking” is en dat “Met het oog op zijn gerechtelijke antecedenten (...) het in het belang van de gemeenschap (is) om hem te verwijderen”. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde oordeelt dat verzoeker een “ernstige, actuele en werkelijke bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt”.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat de procureur-generaal het standpunt was toegedaan dat verzoeker zijn dochters “op walgelijke wijze” heeft misbruikt en dit reeds van in het land van herkomst en verder na aankomst in ons land. De Raad is dan ook van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht kon oordelen dat verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Ook de actualiteit van het gevaar dat door de gemachtigde van de staatssecretaris wordt aangenomen, komt de Raad niet kennelijk onredelijk over. Verzoeker heeft zeer ernstige feiten gepleegd ten aanzien van familieleden met wie hij opnieuw wenst samen te wonen, zoals blijkt uit het gehoorverslag van 4 april 2018 (dochter H.A., één van de twee slachtoffers, woont nog bij de moeder), en met wie hij samenwoont, zoals blijkt uit het gehoorverslag van 14 juni 2018.

Verzoeker legt in het middel de nadruk op het feit dat hij reeds negen jaar boete heeft gedaan en dat in geen geval bewezen is dat hij nu nog een gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

De Raad stelt vast dat het Hof van Justitie (hierna: HvJ) zich reeds over een soortgelijk dossier heeft gebogen in de zaak P.I. tegen Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012, C-348/09. Hierin stelde het hof dat seksueel misbruik van een minderjarige jonger dan 14 jaar, aanranding en verkrachting binnen een gezinssituatie dwingende redenen van openbare veiligheid vormen die de verwijdering kunnen rechtvaardigen van een burger van de Unie die langer dan tien jaar in de lidstaat van ontvangst heeft verbleven.

In zijn redenering valt het HvJ terug op artikel 83, lid 1 van het VWEU:

“25 Volgens artikel 83, lid 1, VWEU valt de seksuele uitbuiting van kinderen onder vormen van bijzonder zware criminaliteit met een grensoverschrijdende dimensie waarbij is voorzien in het optreden van de wetgever van de Unie.

26 Punt 1 van de considerans van richtlijn 2011/93 geeft uiting aan die doelstelling en benadrukt dat seksueel misbruik en seksuele uitbuiting van kinderen ernstige schendingen van de grondrechten vormen, in het bijzonder van de rechten van kinderen op de voor hun welzijn noodzakelijke bescherming en zorg, die zijn vastgelegd in het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

27 De ernst van dit soort strafbare feiten volgt ook uit artikel 3 van richtlijn 2011/93 dat in lid 4 bepaalt dat het aangaan van seksuele handelingen met een kind dat nog niet seksueel meerderjarig is, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste vijf jaar, terwijl volgens lid 5, sub i, van dat artikel het aangaan van dergelijke handelingen waarbij misbruik wordt gemaakt van een erkende positie van vertrouwen, gezag of invloed ten aanzien van het kind, wordt gestraft met een maximumgevangenisstraf van ten minste acht jaar. Volgens lid 5, sub iii, moet de gevangenisstraf ten minste tien jaar bedragen indien gebruik wordt gemaakt van dwang, geweld of bedreigingen. Volgens artikel 9, sub b en g, van deze richtlijn moeten de omstandigheid dat het strafbare feit werd gepleegd door een gezins- of familielid van het kind, een persoon die met het kind samenwoont of een persoon die misbruik heeft gemaakt van een erkende positie van vertrouwen of gezag alsook de omstandigheid dat het strafbare feit ging gepaard met ernstige geweldpleging of het kind ernstige schade heeft berokkend, als verzwarende omstandigheden worden beschouwd.

28 Uit een en ander volgt dat lidstaten mogen oordelen dat strafbare feiten als die welke zijn genoemd in artikel 83, lid 1, tweede alinea, VWEU een buitengewoon ernstige inbreuk vormen op een fundamenteel belang van de samenleving, die een rechtstreekse bedreiging kan vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking en dus kan vallen onder het begrip „dwingende redenen van openbare veiligheid”, op grond waarvan een maatregel van verwijdering overeenkomstig artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38 kan worden gerechtvaardigd, op voorwaarde dat de wijze waarop dergelijke strafbare feiten zijn gepleegd, bijzonder ernstige kenmerken vertoont. Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan aan de hand van een individueel onderzoek van het concrete geval dat bij hem aanhangig is.”

In casu liggen gelijkaardige feiten ten grondslag aan de zaak als in het voormeld arrest. Hierboven werd reeds uiteengezet welke feiten het hof van beroep bewezen achtte en dat uit het administratief dossier blijkt dat de procureur-generaal het standpunt was toegedaan dat verzoeker zijn dochters “*op walgelijke wijze*” heeft misbruikt en dit reeds van in het land van herkomst en verder na aankomst in ons land. De Raad is dan ook van oordeel dat de gemachtigde terecht kon oordelen dat verzoeker een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Waar verzoeker verwijst naar het motief ‘*Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij*’ wordt opgemerkt dat dit motief niet voorkomt in de bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het middel niet gericht is tegen de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 45 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht in dit verband wordt niet aangetoond.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op verkeerde wijze toepassing heeft gemaakt van de beperkingen op het vrij verkeer die in artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn zijn opgenomen, zodat hij niet zonder meer naar artikel 45 van het VWEU kan verwijzen.

3.3.2.2. Inzake artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met alle omstandigheden van het geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat wel degelijk vermeld wordt dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van vier jaar en een ter beschikking stelling van de regering gedurende vijf jaar. De omstandigheid dat verzoeker zijn straf heeft uitgezeten, doet geen afbreuk aan het karakter van de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld en aan het gedrag van verzoeker, dat een gevaar vormt voor de samenleving en dat in strijd is met de zeden en gewoonten van onze bevolking.

Verzoeker wijst erop dat rekening moest worden gehouden met “*de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*” en dat dit slechts theoretisch en niet werkelijk blijkt uit de bestreden beslissing.

In dit verband wordt vooreerst opgemerkt dat verzoeker zijn belang niet aantoonde bij het feit dat zijn economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met het land van oorsprong, niet uitdrukkelijk worden vermeld in de bestreden beslissing. Hij toont zelf op geen enkele wijze aan waaruit deze elementen zouden bestaan en welk nadeel hij zou ondervinden van het feit dat met deze (niet verduidelijkte) elementen geen rekening werd gehouden. Vervolgens wordt opgemerkt dat artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde “*de in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2°, en 44bis, bedoelde beslissingen*” kan koppelen aan een inreisverbod. Het is het inreisverbod dat *in casu* de bestreden beslissing uitmaakt. Voor het inreisverbod is in artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet niet voorzien dat rekening wordt gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, enkel dat rekening wordt gehouden met “*alle omstandigheden van elk geval*”. Het rekening houden met “*de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong*” is wel voorzien in de artikelen 43, § 1, eerste lid, 2° en 44*bis* van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, met name beslissingen die de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten en beslissingen die een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten. Dit onderzoek moest bijgevolg gebeuren in de verwijderingsbeslissing waarvan dit inreisverbod het *accessorium* uitmaakt: “*De beslissing tot verwijdering van 14/06/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod*”. De tenuitvoerlegging van deze verwijderingsmaatregel werd geschorst bij uiterst dringende noodzakelijkheid maar het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest

van de Raad nr. 210 217 van 27 september 2018. Bijgevolg maakt het in huidige bestreden beslissing geen motiveringsgebrek uit dat *“de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong”* inderdaad theoretisch wordt vermeld maar niet concreet wordt toegepast wat betreft verzoekers economische situatie en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Uit de bestreden beslissing blijkt in tegenstelling tot wat verzoeker beweert wel dat rekening werd gehouden met de situatie die verzoeker heeft met zijn vrouw en dochters:

“Het feit dat betrokkene naaste familieleden (een partner en vier kinderen) heeft die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast blijkt uit de aard en de ernst van de feiten dat het persoonlijke gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorplicht dat hij naar België kwam voor een beter leven voor zijn kinderen. Diezelfde kinderen werden echter jarenlang slachtoffer van hun eigen vader, feiten waarvoor betrokkene zoals reeds vermeld, veroordeeld werd. Het feit dat betrokkene zou verklaart hebben dat zijn partner en kinderen hem deze feiten zouden vergeven hebben, doet niets af aan het feit dat ze wel degelijk hebben plaatsgevonden. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde.”

Verzoeker kan niet met goed gevolg voorhouden dat geen rekening werd gehouden met alle omstandigheden van het geval. Dat verzoeker nog op heden een ernstige bedreiging is voor de maatschappij blijkt uit *“De dienst is van mening dat het gedrag van de betrokken, die veroordeeld werd voor bovengenoemde feiten, een gevaar voor de samenleving vormt. Deze houding is in strijd met de zeden en gewoonten van onze bevolking. (...) Met het oog op zijn gerechtelijke antecedenten is het in het belang van de gemeenschap om hem te verwijderen.”* Er wordt ook verwezen naar wat in punt 3.3.2.1. gesteld werd inzake het actueel karakter van de bedreiging voor de openbare orde. Ook wat betreft de “enige” strafrechtelijke veroordeling wordt verwezen naar punt 3.3.2.1. van dit arrest.

Een schending van artikel 44^{nonies} van de vreemdelingenwet in samenhang met de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond. Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.3. In een tweede onderdeel van het enig middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert aan dat de verwerende partij niet heeft gepeild bij verzoeker naar de specifieke omstandigheden van het geval. Verzoeker wijst erop dat hij niet verwacht had dat hij voor vijftien jaar “*verbannen*” zou worden, zijn vrouw en dochters keken uit naar zijn thuiskomst en zijn dochters hebben de gebeurtenissen inmiddels kunnen plaatsen. Ze zijn hun vader gaan bezoeken in de gevangenis. De vragenlijst die verzoeker heeft ingevuld is veel te beperkt om te kunnen oordelen over alle specifieke omstandigheden. Verzoeker wijst erop dat hij niet mondig is. De verwerende partij heeft geen onderzoek gedaan hoe de slachtoffers tegen de zaak aankijken en verzoeker wijst erop dat hij zelfs trouwplannen heeft met zijn partner. Verzoeker meent dat de verwerende partij zich beperkt heeft tot het stellen dat de inbreuken onaanvaardbaar zijn en dat de maatschappij beschermd moet worden tegen personen die dergelijke feiten plegen, zonder na te gaan hoe de slachtoffers daar tegenover staan. De verwerende partij heeft een discretionaire bevoegdheid inzake de termijn van het inreisverbod, het zorgvuldigheidsbeginsel brengt mee dat rekening wordt gehouden met hoe de slachtoffers er tegenover staan en met het feit dat er trouwplannen zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Waar verzoeker verwijst naar verklaringen van zijn partner en dochters gevoegd bij het verzoekschrift, wordt vastgesteld dat de inventaris van bijlagen bij het verzoekschrift deze stukken niet vermeldt en dat deze stukken inderdaad niet toegevoegd werden. Hiermee kan dus geen rekening worden gehouden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 4 april 2018 een vragenlijst heeft ingevuld en daarin vermeld heeft dat hij hier zijn partner en 4 meerderjarige kinderen heeft, twee wonen apart en twee wonen bij de moeder. In de nota *d.d.* 17 april 2018 over dit gehoor wordt vermeld *“Zijn*

vrouw en kinderen komen allemaal op bezoek in de gevangenis.” Op 14 juni 2018 werd verzoeker ook gehoord toen hij werd meegenomen door de politie, hij verklaarde dat hij al een tijdje daar verbleef bij zijn familie en in België wenste te blijven, hij bevestigde dat hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie heeft en dat hij vier kinderen heeft in België. In de bestreden beslissing wordt gesteld: “Het feit dat betrokkene zou verklaart hebben dat zijn partner en kinderen hem deze feiten zouden vergeven hebben, doet niets af aan het feit dat ze wel degelijk hebben plaatsgevonden. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde.”

Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans gekregen heeft om mee te delen dat zijn partner en zijn dochters (de slachtoffers) nog steeds contact met hem willen en dat met dit element en met het feit dat ze verzoeker vergeven hebben, rekening werd gehouden. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. De omstandigheid dat met de vergeving door de slachtoffers geen rekening werd gehouden in de zin waarin verzoeker het wenste (met name dat hem geen inreisverbod of een inreisverbod van kortere duur zou worden opgelegd), brengt niet mee dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden is. In dit verband wordt ook opgemerkt dat de ernst en de zwaarwichtigheid van de feiten het belang van verzoeker en van de slachtoffers overstijgen en dat ook het risico op een schending van de openbare orde in rekening moet worden gebracht, wat de verwerende partij *in casu* heeft gedaan.

De omstandigheid dat verzoeker niet heeft gemeld dat hij en zijn partner trouwplannen hebben en dat daarmee dus geen rekening wordt gehouden, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing of aan het feit dat de zorgvuldigheidsplicht niet is geschonden. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat wel degelijk rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker een partner heeft die op legale wijze in België verblijft. Er wordt immers ingegaan op deze duurzame relatie en er wordt vermeld dat de gezinsleden van verzoeker contact met hem kunnen houden indien zij dit wensen: zij kunnen gebruik maken van de moderne communicatiemiddelen of verzoeker gaan bezoeken.

Uit de bewoordingen van artikel 44 *nonies* van de vreemdelingenwet blijkt dat de duur van het inreisverbod wel de vijf jaar mag overschrijden, indien de burger van de Unie een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Zoals hoger reeds uiteengezet is dit *in casu* het geval en wordt dit uitgelegd in de bestreden beslissing, zodat niet op disproportionele wijze een termijn van vijftien jaar werd opgelegd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.4. In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker voert aan dat er wel degelijk een gezins- en privéleven is tussen hem en zijn partner in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er is dus wel degelijk een inmenging en deze is onredelijk. Ook gedurende de negen jaar gevangenschap hebben verzoeker en zijn partner elkaar beschouwd als partners en zijn de kinderen verzoeker blijven zien als hun vader. Een inreisverbod van vijftien jaar is dan ook totaal onredelijk.

3.3.4.1. In de bestreden beslissing wordt over het gezins- en privéleven van verzoeker met zijn partner en kinderen het volgende overwogen:

“Betrokkene beweert reeds geruime tijd een duurzame relatie met iemand die verblijfsrecht in België heeft te hebben. Gedurende zijn verblijf in het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden.”

en

*“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.
(...)”*

Het feit dat betrokkene naaste familieleden (een partner en vier kinderen) heeft die legaal in België verblijven, geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Daarnaast blijkt uit de aard en de ernst van de feiten dat het persoonlijke gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene verklaarde in zijn hoorplicht dat hij naar België kwam voor een beter leven voor zijn kinderen. Diezelfde kinderen werden echter jarenlang slachtoffer van hun eigen vader, feiten waarvoor betrokkene zoals reeds vermeld, veroordeeld werd. Het feit dat betrokkene zou verklaart hebben dat zijn partner en kinderen hem deze feiten zouden vergeven hebben, doet niets af aan het feit dat ze wel degelijk hebben plaatsgevonden. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene hier familieleden heeft, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Er wordt betrokkene tevens een inreisverbod van 15 jaar opgelegd, helemaal niet onredelijk gezien de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Het staat verzoeker trouwens vrij om een intrekking van dit inreisverbod aan te vragen. Het inreisverbod heeft geen scheiding van zijn gezinsleden te betekenen. Indien zijn gezinsleden dat wensen, kunnen zij steeds contact houden met betrokkene: zowel via de moderne communicatiemiddelen als via bezoeken aan zijn land van herkomst. Het staan hen namelijk vrij om heen en weer te reizen of betrokkene te volgen naar land van herkomst. Gezien betrokkene de afgelopen 9 jaar in de gevangenis doorbracht, was er ook in het verleden geen sprake van dagelijkse contacten. Gezien er nog contacten kunnen worden onderhouden ondanks het inreisverbod, is er dan ook geen sprake van een onmogelijk te herstellen nadeel.

Gezien het voorgaande wordt onderhavige verwijderingsbeslissing met respect voor art. 8 EVRM gerechtvaardigd en proportioneel geacht. Overeenkomstig artikel 8, eerste lid van het EVRM dient het recht op gezins- en familieleden erkend en geëerbiedigd te worden. Het tweede lid van art. 8 EVRM stipuleert echter dat deze bescherming niet absoluut is; er kan van afgeweken worden in het kader van de bescherming van de openbare orde.”

Uit deze bewoordingen blijkt dat de verwerende partij aanvaardt dat er een inbreuk is op het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner maar dat deze inbreuk verantwoord wordt door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, omdat uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat verzoekers persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving en dat zijn familiaal en persoonlijk belang dan ook ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde.

3.3.4.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Wat betreft de partner van verzoeker stelt de gemachtigde op zich niet in vraag dat er een beschermingswaardig gezinsleven is.

De Raad volgt verzoeker niet dat de gemachtigde geen beschermingswaardig gezinsleven met de partner heeft aangenomen. De gemachtigde is overgegaan tot een belangenafweging en mag hierbij rekening houden met het feit dat ondanks het langdurig verblijf met een in België legaal verblijvende partner verzoeker geen verzoek tot gezinshereniging heeft ingediend. Gezien hogere rechtsnormen weliswaar primeren op nationaal recht, neemt dit hun subsidiair karakter niet weg in de zin dat men wel kan verondersteld worden eerst de nationaalrechtelijke mogelijkheden uit te putten, alvorens zich op die hogere rechtsnormen te beroepen. Het feit dat verzoeker en zijn partner nu trouwplannen zouden hebben, doet hieraan geen afbreuk en is bovendien niet aangetoond. Hoe dan ook heeft de gemachtigde de belangenafweging niet beperkt tot de vaststelling dat geen aanvraag gezinshereniging werd ingediend maar heeft hij er ook op gewezen dat de gezinsleden verzoeker kunnen bezoeken in het land van herkomst en heen en weer kunnen reizen, ze de mogelijkheid hebben hem te volgen naar het land van herkomst of tot slot via moderne communicatiemiddelen contact kunnen houden. De gemachtigde van de staatssecretaris stipt eveneens aan dat verzoeker de laatste negen jaar in de gevangenis verbleef, zodat er voorheen evenmin sprake was van dagelijkse contacten.

Wat betreft de kinderen wijst de verwerende partij er eerst op dat de kinderen jarenlang het slachtoffer waren van hun eigen vader, de omstandigheid dat ze hun vader vergeven hebben doet niets af aan de omstandigheid dat deze feiten hebben plaatsgevonden en dat het familiaal en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Verder wordt in de bestreden beslissing melding gemaakt van de bezoek- en contactmogelijkheden van de gezinsleden met verzoeker.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat de kinderen allemaal meerderjarig zijn. Waar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen veronderstelt, ligt dat anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen of tussen andere gezins- of familierelaties. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). (In dezelfde zin EHRM 17 februari 2009, Onur v. VK ; EHRM 23 juni

2008, Maslov v. Austria; EHRM 23 september 2010 Boussara v. Frankrijk; EHRM 20 september 2011, AA v. UK).

Er blijkt niet dat er een afhankelijkheid is van de meerderjarige kinderen van hun vader, die anders is dan gewone affectieve banden. Verzoeker brengt in dit verband ook geen enkel element aan. In het verzoekschrift wijst verzoeker er wel op dat zijn kinderen hem zijn komen bezoeken in de gevangenis. Vooreerst betekent het louter bezoeken van een vader tijdens de kindertijd niet dat men eens dat de kinderen meerderjarig zijn een extra afhankelijkheid kan aantonen. Bovendien en ten overvloede stelt de Raad vast dat de bezoekerslijsten die te vinden zijn in het administratief dossier dateren van 2009 en 2010, dus jaren geleden. Een beschermingswaardig gezinsleven ten aanzien van de kinderen in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Op het familieleven met de overige familieleden gaat verzoeker in het verzoekschrift niet in.

De Raad is van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en zich op kennelijk redelijke wijze op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie-, gezins- en privéleven en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Er wordt herhaald dat uit de bewoordingen van artikel 44*nonies* van de vreemdelingenwet blijkt dat de duur van het inreisverbod wel de vijf jaar mag overschrijden, indien de burger van de Unie een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Zoals hoger reeds uiteengezet is dit *in casu* het geval en wordt dit uitgelegd in de bestreden beslissing, zodat niet op disproportionele wijze een termijn van vijftien jaar werd opgelegd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.3.5. In een vierde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 45 van het VWEU. In dit verband wordt verwezen naar de bespreking van het eerste onderdeel onder punt 3.3.2. van dit arrest.

3.3.6. In een vijfde onderdeel voert verzoeker de schending aan van het gelijkheidsbeginsel. Verzoeker wijst erop dat hij meer gestraft wordt dan een Belgische onderdaan: hij mag het grondgebied van België niet meer binnen, dit kan niet opgelegd worden aan een Belgische onderdaan. Verzoeker wijst er ook op dat niet blijkt dat, wanneer een Belg in Slowakije dezelfde feiten zou gepleegd hebben, die ook een inreisverbod in Slowakije zou krijgen, verzoeker meent dat de verwerende partij dit moest onderzoeken.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Dezelfde regels verzetten zich er overigens tegen dat categorieën van personen, die zich ten aanzien van de aangevochten maatregel in wezenlijk verschillende situaties bevinden, op identieke wijze worden behandeld, zonder dat daarvoor een redelijke verantwoording bestaat. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan slechts aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens wordt aangetoond dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld. Verzoeker laat na dit te doen: hij beperkt zich tot de vaststelling dat er een verschil in behandeling is tussen burgers van de Unie en Belgen.

Verzoeker kan niet betwisten dat een verschil in behandeling tussen burgers van de Unie en Belgen, een verschil in behandeling betreft tussen bepaalde categorieën van personen. Verzoeker toont niet aan dat dit verschil niet zou berusten op een objectief criterium en waarom dit niet redelijk verantwoord zou zijn. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het onredelijk is om burgers van de Unie en Belgen op een andere manier te behandelen wat betreft het geven van een inreisverbod. Een staat kan zijn eigen burgers geen inreisverbod opleggen.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 mei 1982, wordt opgemerkt dat verzoeker reeds strafrechtelijk werd veroordeeld en een inreisverbod krijgt omdat zijn gedrag een ernstige, actuele en werkelijke bedreiging vormt voor de openbare orde. Het verschil in behandeling waarop verzoeker doelt, heeft betrekking op de regels inzake de binnenkomst en het verblijf in een lidstaat van de Europese Unie. Hij kan dus niet met goed gevolg naar dit arrest verwijzen en evenmin naar het strafrechtelijk principe van dubbele strafbaarheid.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Het vijfde onderdeel is ongegrond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET